

İsrail Nükleer Cephaneliğini Nasıl Çaldı ve ABD Bunu Örtbas Etmeye Nasıl Yardım Etti

İsrail'in nükleer silah sahibi bir devlet olarak ortaya çıkışı, bilimsel yeniliklerin zaferi değil, hesaplanmış bir hırsızlık eylemiydi — özellikle, 1960'larda Amerika Birleşik Devletleri'nden 100–300 kg silah sınıfı yüksek oranda zenginleştirilmiş uranyumun (HEU) çalınması. NUMEC olayı, tarihteki en ciddi nükleer hırsızlık vakası olarak bilinir. 1967'deki **USS Liberty saldırısı** gibi, İsrail'in bir Amerikan casus gemisini kasıtlı olarak hedef aldığına dair açık kanıtlar bulunmasına rağmen, Amerikan nükleer malzemesinin çalınması stratejik inkâr, siyasi baskı ve diplomatik dokunulmazlık katmanları altında gömülmüştür.

Bu makale, İsrail'in nükleer cephaneliğini güçlendiren uranyumu nasıl çaldığını, malzemeyi fark edilmeden nasıl kaçırdığını ve ABD'nin suç ortaklığı ve sessizliği sorumluluktan üstün tutan bir dış politika doktriniyle desteklenerek nükleer statüsü hakkında nasıl yalan söylemeye devam ettiğini ortaya koyuyor.

NUMEC Olayı: Amerika'nın Uranyumu, İsrail'in Bombası

Pensilvanya, Apollo'daki **Nuclear Materials and Equipment Corporation (NUMEC)** vakası, uzun zamandır İsrail'in nükleer silah programının kökeni olarak anılmıştır. 1957 ile 1970'lerin ortaları arasında, tesisten 200 ila 600 pound (90–270 kg) HEU kayboldu. NUMEC'in başkanı **Zalman Shapiro**, İsrail istihbaratıyla yakın bağlar sürdürüyordu. 1968'de, daha sonra Jonathan Pollard'ın casusluk operasyonunu yönetmesiyle tanınan **Rafi Eitan** da dahil olmak üzere İsrailli ajanlar NUMEC'i ziyaret etti. O dönemde Amerikan nükleer silah tasarımı bilgisiyle donanmış olan Eitan, uranyum transferini koordine etmek için mükemmel bir konumdaydı.

Gizliliği kaldırılmış CIA değerlendirmeleri ve 2010 tarihli bir GAO raporu, malzemenin kaybolduğunu doğruladı ve bunun İsrail'in **Dimona reaktörüne** ulaştığını, ülkenin silah programını başlattığını güçlü bir şekilde öne sürdü. 1967 yılına gelindiğinde, İsrail en az iki teslim edilebilir nükleer silaha sahipti ve bunlar Altı Gün Savaşı sırasında Arap müdahalesini caydırmak için kullanıldı. Bunların hiçbirisi, gözler önünde çalınan Amerikan uranyumu olmadan mümkün olmazdı.

Uranyum Kaçakçılığı: Mükemmel Bir Suçun Fiziği

1960'lar ve 70'lerde HEU kaçakçılığı, çoğu insanın düşündüğünden çok daha kolaydı. Uranyum-235, uzun yarı ömrü (~704 milyon yıl) nedeniyle çok düşük seviyelerde gama radyasyonu yayar. Uranyum dioksit (UO₂) olarak taşınan 20 kg'lık bir HEU örneği, yaklaşık **1,49 × 10⁷ Bq** gama aktivitesi üretir — uygun şekilde korunduğunda arka plan radyasyonuna kıyasla önemsizdir.

Üstel zayıflama yasalarını kullanarak:

- $I/I_0 = e^{(-\mu x)}$, $\mu \approx 1,64 \text{ cm}^{-1}$ ve $x = 18,2 \text{ cm}$ ile $\sim 10^{-13}$ zayıflama faktörü elde edilir.
- Bu, $1,49 \times 10^7 \text{ Bq'yu}$ **$\sim 1,49 \text{ Bq}$ efektif** seviyesine indirger.
- 10 cm mesafede, radyasyon doz oranı $\sim 0,00001 \text{ }\mu\text{Sv/s'dir}$ — sadece **doğal arka plan dozunun %3,65'i** ($\sim 0,000274 \text{ mSv/s}$).

Başka bir deyişle, bir kurye 20 kg'lık bir bavulla New York'tan Tel Aviv'e uçabilir ve asla bir alarmı tetiklemezdi — özellikle **radyasyon detektörlerinin olmadığı** ve kargo denetiminin minimum olduğu bir dönemde. Deniz yolu taşımaları veya diplomatik çantalar daha da az tespit edilebilirdi. Birkaç ay boyunca çok sayıda küçük sevkiyat, çalınan tüm miktarı kolayca taşıyabilirdi.

Kasıtlı Belirsizlik: Bir Aldatma Politikası

İsrail, nükleer silahlara sahip olduğunu asla kabul etmedi, bunun yerine “**kasıtlı belirsizlik**” politikasına bağlı kaldı. Bu stratejik opaklık değil; hesaplanmış bir kaçıştır.

Symington Değişikliği (22 U.S.C. § 2799aa-1), Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme Anlaşması (NPT) dışında nükleer silah teknolojisi ticareti yapan herhangi bir ülkeye ABD dış yardımını yasaklar. İsrail, anlaşmanın imzacısı değildir. Teoride bu, İsrail'i ABD askeri yardımı için uygun olmaktan çıkarmalıdır. Uygulamada, İsrail yılda **3,8 milyar dolar** ABD yardımı alır — yasal gereklilik, “ulusal güvenlik” gerekçesiyle ardışık başkanlık muafiyetleriyle bypass edilir.

Tıpkı ABD hükümetinin **USS Liberty saldırısını gizli** sınıflandırması gibi — NSA transkriptleri ve hayatta kalanların anlatımları saldırının kasıtlı olduğunu kanıtlamasına rağmen — 1970'lerde Amerikan kurumları NUMEC soruşturmalarını bastırdı. **Atom Enerjisi Komisyonu, FBI ve CIA**, İsrail'in katılımını küçümsemek için baskı altına alındı. Eitan, ABD makamları tarafından sorgulanmadan İsrail istihbaratında üst düzey pozisyonlar almaya devam etti.

USS Liberty ve NUMEC: Bağışıklık Paralel Vakaları

8 Haziran 1967'de, Altı Gün Savaşı sırasında, İsrail savaş uçakları ve torpido botları, uluslararası sularda açıkça işaretlenmiş bir Amerikan istihbarat gemisi olan **USS Liberty**'ye saldırdı. Otuz dört Amerikalı öldürüldü. Hayatta kalanlar, ele geçirilen iletişimler ve olay sonrası raporlar, İsrail'in bir Amerikan gemisini hedef aldığını bildiğini doğruluyor. Ancak, ABD-İsrail ittifakını korumak için olay “**trajik bir kaza**” ilan edildi ve hızla örtbas edildi.

NUMEC aynı senaryoyu izledi: açık dolaylı kanıtlar, İsrail'den gelen inkârlar, ABD hükümetinden gelen sessizlik ve sorumluluk alınmaması. Her iki durumda da gerçek, “stratejik ortaklık” uğruna feda edildi.

İnkâr ve Küresel Sonuçlar

İsrail'in nükleer cephaneliğini kabul etmeyi reddetmesi geniş kapsamlı sonuçlar doğurur. **İran** gibi rakipleri kendi caydırıcılarını aramaya iterek Ortadoğu'yu istikrarsızlaştırır. Ayrıca, İsrail'in NPT çerçevesinin tamamen dışında faaliyet gösterirken **yayılma karşıtı politikayı dikte etmesine** olanak tanır.

Dahası, İsrail'in nükleer politikasına yönelik eleştiriler, **IHRA tanımları** altında genellikle antisemitik olarak reddedilir, meşru soruşturmaları ve ihbarları susturur. Sonuç, teftişsiz, sorumsuz ve tam diplomatik dokunulmazlıkla işleyen bir nükleer silahlı devlettir.

Sonuç: Bir Bölgeyi Şekillendiren Cezasız Suç

1 Temmuz 2025 itibarıyla, Amerikan uranyumunun çalınması ve **NUMEC olayının** örtbas edilmesi çözümsüz kalmaya devam ediyor. **USS Liberty**'ye yapılan saldırı da öyle. Her ikisi de daha derin bir gerçeği yansıtıyor: İsrail'in eylemleri Amerikan yasaları veya değerleriyle çeliştiğinde, Washington genellikle adalet yerine sessizliği seçer.

Uranyum hırsızlığı sadece mümkün değildi — gerçekleştirildi ve görmezden gelindi. Radyasyon tespit edilemeyecek kadar zayıftı, yüzleşmenin siyasi maliyeti çok yüksekti. İsrail, çalınan malzeme üzerine gizli bir cephanelik inşa etti ve dünya — özellikle Amerika Birleşik Devletleri — başka tarafa bakmayı seçti.

Bu sessizlik sadece suç ortaklığı değil. Bu bir politikadır.